

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישֵׁי פְּרֻשֵׁת תְּצִוָּה י"א אֶדְר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעונונים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁלִישֵׁי עִם רִש"י

היום נלמד על עוד בגדים מיחדים לכהנים שה' הורה למשה להכין. הכהן הגדול לבש חלוק מיחד שנקרא – **מעיל**. הוא נעשה מצמר בצבע תכלת בהיה. היה לו צוארון מיחד כדי שלא יקרע- אסור לקרוע את הבגדים של הכהן הגדול. בתחית המעיל כדורי צמר צבעוניים בצורת רמון ופעמוני זהב ביניהם, סביב לכל המעיל. (72 פריטים מכל דבר)

הכהן הגדול היה לובש את הבגדים המיוחדים האלה כאשר נכנס לבצע את עבודתו בבית המקדש. הפעמונים היו מצלצלים והאנשים שמעו שהכהן הגדול מגיע.

הכהן הגדול ענד סמל מיחד על המצח שנקרא **ציץ**. מלבן שטוח עשוי זהב, שהיו חרוטות עליו המלים "קודש לה" באפן שהאותיות בלטו בלפי חוץ. לציץ היו פתילים (חוטים) שתאמו למעיל על מנת שישאר על המצח של הכהן הגדול, מתחת למקום הנחת התפלין.

כשהכהן הגדול לובש את הציץ זה יהיה סימן לה' לסלוח ליהודים על העברות שהם חטאו בהבאת הקרבנות מיד.

הכהן הגדול גם צריך **כתנת**- כמו חלצה ארפה, **מצנפת**- כובע מעגל וגבוה. **ואבנט**- חגורה שהוא חוגר מסביב לכתנת.

לכהנים הרגילים היתה כתנת כמו לכהן הגדול חגורה באבנט, יש להם כובע שונה שנקרא מגבעת. משה צריך להלביש את הכהנים בעצמו כדי שיתחילו את עבודתם הקדושה.

כל הכהנים כולל הכהן הגדול צריכים ללבש מכנסים מתחת לבגדים כדי שיהיו צנועים. את כל הדברים האלה צריך ללבוש בכל פעם שהכהן עובד במשכן. להכניס לעבוד במשכן בלי הבגדים המיוחדים זו עברה גדולה!

תהלים / יום י"א לחודש פֶּרָקִים ס'-ס"ה

בִּפְרָק ס', הַפֶּרֶק הָרִאשׁוֹן בְּתֵהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם, יִשְׁנוּ פְּסוּקִים: " לְמַעַן יַחְלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעֵנֶנִי" (אֲנִי אֹמְרִים פְּסוּקֵי זֶה, גַּם בְּסִיּוּם תְּפִילַת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה).
הַפְּסוּקִים שֶׁבְּתוֹבֵיבִים לִפְנֵי הַפְּסוּקֵי הַזֶּה, מְדַבְּרִים עַל כֶּף שֶׁה' לִפְעָמִים גּוֹרֵם שְׁלֹא אָדָם יִהְיוּ זְמַנִּים קָשִׁים - מְאִתְגָּרִים, עַל מְנַת שֶׁהָאָדָם יוֹכִיחַ שְׁתַּמִּיד הוּא מְאִמִּין בֵּה'.
הַפְּסוּקֵי הַזֶּה מְסַבֵּר שֶׁה' עוֹשֶׂה זֹאת בְּאֵמֶת כְּדֵי לְהַצִּיל אֶת הָאָדָם וְכֵדֵי לְעֹזֵר לוֹ בְּיָדוֹ הַיְמָנִית - מִדַּת הַחֶסֶד - וְלָתֵת לוֹ אֶת הַיְשׁוּעָה.
לְמִרוֹת שֶׁלִּפְעָמִים יִשְׁנֵם דְּבָרִים קָשִׁים, זֶה בְּגַלְלֵי שֶׁה' רוֹצֵה לָתֵת לָנוּ עוֹד יוֹתֵר בְּרָכוֹת.

תְּנִיא / לְקוּיֵי אֲמָרִים פֶּרֶק כ"ט (י"א אֲדָר א' שָׁנָה מְעוֹבֵרֶת)

אֲנִי לוֹמְדִים כִּי צָד לְהִתְפַּטֵּר מִטְּמֵטוּם הַלֵּב, כְּדֵי שֶׁאֹר הַנְּשָׁמָה יוֹכֵל לְהָאִיר בְּלִבְנוֹ וְלָתֵת לָנוּ לְהִתְלַהֵב מֵהָאֱלוֹקוֹת שֶׁהַנְּשָׁמָה שְׁלָנוּ יוֹדַעַת עֲלֵיהָ. אֲנִי עוֹשִׂים זֹאת עַל יְדֵי שְׁחֹשְׁבִים עַד כְּמָה הַגּוֹף הוּא נְחוּת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְחַסֵּם עוֹד אֶת הַנְּשָׁמָה.
הֲאֵם יֵשׁ לָכֶם אוֹפְנִים, אוֹ קוֹרְקִינֵט אוֹ מְכוֹנִית?
אֲתֵם בְּטַח מְטַפְּלִים טוֹב בְּאוֹפְנִים, אֲבָל הֲאֵם זֶה אֲתֵם? הֲאֵם אֲתֵם הָאוֹפְנִים שְׁלָכֶם? לֹא! הָאוֹפְנִים הֵם כְּלִי, שְׁעוֹזֵר לְהַגִּיעַ לְאֵן שְׁאֲתֵם רוֹצִים לְהַגִּיעַ. כֶּף הַדְּבָר אֲצֵל צְדִיק. הַגּוֹף שֶׁלוֹ הוּא כְּמוֹ רֶכֶב - כְּלִי, שְׁעוֹזֵר לוֹ לְבַצֵּעַ אֶת עֲבוֹדַת ה'!
אֲבָל אֲצֵל הַבִּינוּנִי, אוֹ מִי שֶׁמְנַסֶּה לְהִיּוֹת בִּינוּנִי, הַגּוֹף הוּא לֹא כְּמוֹ אוֹפְנִים. הַגּוֹף הוּא הָאָדָם עֲצָמוֹ. לִפְעָמִים אֲנִי אֲפִילוֹ מְרַגִּישִׁים שֶׁהַנְּשָׁמָה הִיא מְשֻׁהוּ נִפְרָד, שְׁנוֹתָן לָנוּ כַּח וְחִיּוֹת.
(מְדֵי בְּקָר אֲנִי אֹמְרִים - "אֱלוֹקֵי נְשָׁמָה שְׁנַתָּת בִּי טְהוֹרָה הִיא", - אֲנַחְנוּ הַגּוֹף וְה' שֵׁם אֶת הַנְּשָׁמָה כְּמִשְׁהוּ נִפְרָד מֵאֲתָנוּ).

הַיּוֹם יוֹם / י"א אֲדָר א'

בְּמַהֲלֵךְ הַתְּפִלָּה, אָדָם צָרִיךְ לְחַשֵּׁב כְּפִיּוֹת מִתּוֹרַת הַסוּד עַל ה'. אֲבָל אִם אָדָם לֹא יוֹדַע אֶת כָּל הַכְּפִיּוֹת, אוֹ שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְזַכֵּר אוֹתָם בְּמִקּוֹם הַמִּתְאִים, מֵה עָלָיו לְעֲשׂוֹת?
אֲזַי שְׁנָה רַק כְּפִיּוֹת אַחַת לְזַכֵּר, לְחַשֵּׁב עַד כְּמָה רוֹצִים שֶׁה' יִשְׁמַע אֶת הַתְּפִלָּה, כְּאִלּוֹ הַתְּפִלָּה לָנוּ אוֹתָהּ עִם כָּל הַכְּפִיּוֹת שֶׁהֵינּוּ אֲמוּרִים לְהִתְפַּלֵּל אֲתֵם.

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת עֲשֵׂה רמ"ו

הַיּוֹת שֶׁמִּתְחִילִים סְדֵרָה חֲדָשָׁה שֶׁל הַלְכוֹת בְּרַמְבַּ"ם - הַלְכוֹת עַל מְקָרִים שׁוֹנִים בְּבֵית הַדִּין, יֵשׁ מִצְוָה חֲדָשָׁה הַיּוֹם וְנִלְמַד אוֹתָהּ בְּמִשְׁךְ הַיָּמִים הַקְּרוֹבִים.
מִצְוֹת עֲשֵׂה רמ"ו הִיא, שְׁאֵם שְׁנֵי אֲנָשִׁים לֹא מְסַכְּמִים בֵּינֵיהֶם אוֹדוֹת כֶּסֶף בְּבֵית הַדִּין, צָרִיךְ לְקַיֵּם אֶת הַהֲלָכוֹת הַשׁוֹנוֹת הַנוֹגְעוֹת לָמָה שֶׁצָּרִיךְ לְעֲשׂוֹת בְּמִקְרָם כְּאִלּוֹ.

רמב"ם / הלכות טוען ונטען (פרקים א', ב', ג')

ברמב"ם היום לומדים על פרטים של ההלכות מה עושים במקרה ושני אנשים מגיעים לבית הדין ויש ביניהם דין ודברים (וכוח) על כסף או על רכוש.

לעתים קרובות על אחד מהם להשבע שבועה - הבטחה מיחדת שיש לה תוקף חזק - שהוא לא חייב כלום.

פרק א' - אם שני אנשים מגיעים לבית הדין ומסכימים על חלק מהכסף למשל ראובן אומר: "אתה חייב לי 100" ושמעון אומר: "אני חייב לך כסף, אבל רק 50" שמעון צריך להשבע שבועה שהוא חייב רק 50 ולתת מיד את הכסף.

פרק ב' - לומדים מתי בית הדין לא מאפשר להשבע שבועה. אם הם סבורים שאותו אדם עלול להשבע שבועת שקר. למשל בית הדין לא מאפשר למהמר להשבע שבועה.

פרק ג' - אם אדם מסכים רק על חלק קטן מהכסף, פחות משוה פרוטה, הוא אינו נשבע שבועה. הוא גם אינו נשבע אם סכום הכסף עליו הם מתוכחים הנו פחות מסכום מסים. לכן אם שני אנשים מתוכחים על תמרים: אדם אחד אומר אתה חייב לי מאה תמרים, אבל האדם השני אומר אני חייב לך רק תשעים, הרי הוכוח ביניהם הוא על עשרה תמרים בלבד.

אם השווי של אותם תמרים נמוך מהשווי שבית הדין קבע, הוא אינו נשבע שבועה. ואם אדם אומר אתה חייב לי מאה 50 והאדם השני אומר שהוא רק חייב פרוטה, גם הוא אינו נשבע.

דרכי החסידות / עבודה

בתנאי, אנו לומדים מה לעשות אם אדם לא מצליח להתלהב מהחסידות שלו. המצב הזה נקרא טמטום הלב.

האדמו"ר הזקן מסביר שזה קורה כשיצר הרע של האדם מתמלא בגאווה וחספה. אנו צריכים להראות ליצר הרע שהוא לא מיחד ושעליו להפסיק להפריע לנו להתלהב מאלוקות.

הרבי אומר פעם מאמר על טמטום הלב, בשנים הראשונות לנשיאות. במאמר הזה הרבי נתן לנו שלושה דרכים ביצד להתפטר מהטמטום:

1. אדם צריך לחשב על כך שבמקום לנסות להתקרב לה' ולנסות להיות בינוני, כל מה שאכפת לו זה האכל, השתייה או איך להשיג דברים גשמיים שהוא רוצה. זה בדיוק כמו חיה. ההבדל היחיד הוא שהבהמה אוכלת חציר והוא אוכל מאכלים אחרים. הרעיון הזה הוא דומה למה שאנו לומדים בתנאי) כך הוא יוכל להעיר את רגשותיו ולהרשות לעצמו להתפעל ולהתלהב שוב מחסידות.
2. ללמוד על דברים עמוקים באלקות, למשל על דרגות גבוהות של ה'. דברים אלו יכולים לפעל הישר אל תוך הלב ולאפשר ללב שלו להתלהב על כל התורה והחסידות שהוא מפיר.
3. לומר הרבה מלים של תורה ותפלה, בגלל שלמלים של התורה יש כח חזק (של חכמה) הם יכולים לשבור את המחצות ולהגיע ישר ללב, למרות שהיצר הרע מנסה לחסם זאת.

אם אף אחד מהדרכים האלו לא פועלות, והאדם עדין מרגיש קרירות וחסר התלהבות בעבודת ה', אז כנראה יש לו סוג שונה של טמטום, טמטום המח. הדרך להתגבר על טמטום המח הוא על ידי התחברות למה שנלמד עליו באגרת התשובה, בהמשך התנאי. אם ירצה השם נלמד עוד על כך בפשטות לשם.

(על פי מאמר לפיכך, שמיני תשט"ו, מבסס על מאמר של האדמו"ר הזקן).

תפילה / נפילת אפיים

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

החלק השלישי של תחנון, אחרי ודוי ואחרי י"ג מדות הרחמים, נקרא נפילת אפיים. יושבים ונשענים עם המצח על הזרוע השמאלית. (מי שעטור בתפלין נשען על זרועו הימנית). נפילת אפיים משמעה נפילה על פנינו לפני ה', הוא מנהג שמקורו ביצקב אבינו, משה, אהרן ובני ישראל בבית המקדש.

רבנו בחיי מסביר כי יש שלוש סבות לנפילת אפיים:

1. להראות כבוד לה'
2. כחלק מהתשובה על העברות שעברנו
3. מדגים את הרעיון של מסירות נפש – שמוכנים לתת הכל למען ה' אומרים פרק כ"ה בתהלים הפותח במלים "לדוד אליך ה' נפשי אשא" – המביע את הרעיון של מסירות נפש.

גאולה ומשיח / צריכים כהנים

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

משפחה חסידית שהתגוררה במיאמי נהגו מדי שנה להכניס ליחידות לרבי בתקופת י"ב תמוז. למשפחה הזו היו בנות בלבד ובכל יחידות הם בקשו ברכה גם לבן. אבל הרבי אף פעם לא ענה להם. אחרי מס' שנים הם הפסיקו לבקש.

באחת השנים הם הפתעו מאד כאשר הרבי שאל אותם מדוע הם לא מבקשים ברכה לילדים. הרבי הדגיש את העבדה שאבי המשפחה הוא כהן: "משיח עומד להגיע, וצריכים כהנים שיעבדו בבית המקדש". שנה לאחר מכן בי"ב תמוז, נולד למשפחה בן והם קראו לו יוסף יצחק.

(מתוך Moshiach Weekly)